

Visbok : alldeles nya visor

Högstedt, J. E. Algot,

81 A Br.

HÖGSTEDT, A
Visbok

Nitt. Lr.
(Pw)
0

Kimmerby
1893

Kungl. biblioteket

0 0000 000084146

80. Saml.
Vid. Sv.
(An)
o

W i s b o k.

Alldeles nya wisor

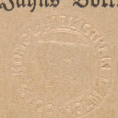
författade af

Ugot Sögstedt,

vice korpral wid Kongl. Kalmar regemente.

Eftertryck förbjudes.

Wimmerby, J. Zahns Boktryckeri, 1893.

1918

1918

1918

1918

1918

Manhem.

1. Manhem häfdar du din ära,
hwar är gudafäderns lära,
hwar är hjeltarne från nord,
som ej like såg på jord?
 2. Röjs ännu de tappres sinne,
eller har man blott ett minne,
af hwad fordom Swea war,
fins det ännu männer qwar?
 3. Har din äras sol gått neder,
bakom moln af nya seder,
är nu du, som alla folk,
dödad utaf fredens doll.
 4. Fäderns wålnader de waka,
fina gamla swärd de skaka,
waknar du ej, nordens son,
utaf deras wapendån.
 5. Du är desse icke wärdig,
om du ej som de är färdig,
till att skyddas Sveriges strand,
sege, hatar du ditt land?
 6. Nej wi häfda skall wår ära,
om du kallar oß du kära,
fosterland, till ditt förswar,
än ditt folk, hos dig du har.
 7. Ty för dig, wårt land, wi ömma,
och wår pligt wi aldrig glömma,
på det landet der wi går,
ej en owän trampa får.
 8. Fredlig bragd, är nu för handen,
friden bor i norra landen,
men will Hildur kranzar strö,
skall wi segra, eller dö.
-

Svensk fosterlandsfång.

1. Du ädla land, med dina furustfogar,
som dig emellan tusen sjuar sammanfogar,
ej guld och silfver fins i dina strömmar,
men fosterländska hjertan för dig ömmar,
vårt lif till pris åt dig wi gärna gifwa,
wi älska dig och ditt förswar wi blifwa,
2. Om mig än höjds ett hem i guldet's länder,
tillbaka då, jag denna hjudning sänder,
th jag will leswa ibland Svenska bröder,
jag trifs i norden, bättre än i söder,
och er mitt hjerta, lif och blod tillhör,
mitt land, min konung, blott för er jag dör.
3. Om frigets åsfor bliftrar emot norden,
och kungen kallar oss till wärn för fosterjorden,
wi stynda genast under Sveriges fana,
så göra wi och så war fäderns wana,
och trotsar djerst hwar fara, och hwart hot,
we, den som entwist söker stå oss mot.
4. Hvem, will ej ge sitt lif för kung och fosterjorden,
när pligten kallar oss, wi söner uti norden,
vårt hjerta klappar warmt, för dig o Swea land,
wi alltid redo stå, att offra dig war arm,
ty nu, som i kung Karols tid wi gå,
och om så fordras, tio ryssar hwar, wi slå,
5. Th än fins hjeltemodet qwar, de gamle fäderns andar,
i minnets bardalekar än wid nordens stränder, landar,
de hwiska till oss, om hwad fordom fans,
då wapenbröder med ett handslag wanns,
ej weklingar det fans i nordens höga rike,
men hjeltar, som i wärlden icke såg sin life.

Soldatwisa.

1. Till er kamrater alla, som har ett hurtigt mod
Som wägar om det gäller för kung och land ert blod
er jag egnar denna fång,
den är skapad utan twång,

utaf en glad infanterist,
som ej lider någon brist,
som går klädd i kronans rock,
äter fläsk och ankarstök,
med 21 på klaffen det pryder bäst ändock.

2. Tjuguförsta regementet, är i sitt slag, en ros,
det war ju skönt kamrater att nollan ströt sin kos,
ty inga nollor wi ska stå,
när det ropas att gå på,
nej att modigt rusa fram,
förrådande wår hjeltestam,
ock slåß som tusan hwarje karl,
om någon owän stannar qwar,
och den som inte wiker, man straxt till fånga tar.
3. Ty uti wår historia man aldrig har sett stå,
att Swearne wid anfall har måst tillbaka gå,
nej har owän ej fått skott,
han har warma ryssar fått,
ty de Swenska ryssarna,
aldra hälst till ryssarna,
det blir med kolswen ni förstår
när bajonetten sönder går,
nog har de oß i minne sen efter många år.
4. Men nu det låter löjligt när man berättas hör,
hur upp i höga norden man brödrasfreden stör
bror will resa sig mot bror,
dotter söka twist med mor,
hwad! will asabarnen ej,
twistwas längre eller säj,
då får wäl den störste ta,
sin bror så thyt i lockarna,
så thyt att ingen kommer och will skilja bröderna.
5. Men skulle det bli allwar med lejonungarna,
så skall wi gladt och lustigt hwaran i manen dra,
men wi will hälst, wår broder wäl,
om ej med oß han stiftar gräl,
men will han wisa tänderna,
ja då, skall f—n honom ta

när wi kommer alle man,
med bewäringar och stam,
då bånar det i fjellen och då blefnar han minsan.

Till Kongl. Kalmar Regemente.

1. Framåt du tappra frigarstara,
framåt, framåt du fäcka trupp,
ej frukta wi för någon fara,
wår barn är full med mod och hopp,
wi gå på öfning, blott att lära,
oß skydda konung, land och hem,
ty nalkas owän, då wi swära,
att wärna och försvara dem.
2. Och skulle fienden sig wåga,
till gamla Sweastränderna,
skall Göta lejons ögon låga,
och wisa modigt tänderna,
hwar fiende skall sig ödmjuka,
som wåra fäder skall wi slåß,
till jorden skall de sig få buga
jä många som will trotsa oß.
3. Nu liksom förr wårt regemente,
i eld och lågor bryter fram,
som wåra fäder Karol tjente
och wid Bultawa döden fann.
Friskt mod, framåt wi nordens söner,
wanflägtas ej det minsta grand,
th samma anor städs sig röner,
hos sönerna af samma land.
4. Nej aldrig nånsin skall du blygas,
för dina söner Swea Land,
th wåra fanor aldrig ryggas,
de bäras upp af trogen hand,
nej swaja högt du ädla fana,
och bär ditt Elisow högt i sky,
din wäg så röd som du wi bana,
till dig wår kärlek jämt blir ny.

5. Skall våra fäder, för hvars bragder,
vi bär vår fana hög och skön,
se någon son af sig försagder,
skall detta bli de tappres lön?
Nej waren lugna, gamle fäder,
vi swika aldrig, förr vi dör,
så länge som 21 öf kläder,
blott seger, seger öf tillhör.
6. Ej någon är, af öf så ringa,
som ej kan dö för kung och land,
ej fins en fär, som kan frambringa,
ett mera trosfast brödraband,
ja blomstre gamla regemente,
med nya knoppar för hwart år,
och må ditt namn med ära nämnas,
till Ragnarök då du förgår.

Till våra fäder.

1. Swifket land har flere minnen,
än vårt gamla Sverige har,
ljufwa minnen ädla finnen,
stads des gamla hjeltar har.
2. Fosterlandets gamla söner,
våra fäder menar jag,
som har blödt och dödt, som röner,
würdnad intill denna dag.
3. Ja vi würda er I gamle,
som ett skönt exempel gaf
att en värld skall häldre ramla
än en Svensk bli någon slaf.
4. Länge, länge ha de hwilat,
desa starka, fasta ben,
till förgängelsen de ilat,
under aldrig bautasten.
5. Dock stor tack för hwad wi ärfde,
utaf edert ädla mod,

tað för landet ni förvärfde,
åt oþ med ert warma blod.

6. Sångens mö ett tað skall bringa
er för hwad ni åt oþ gaf,
sagolången ständigt klinga,
som en drapa på er graf.

Till de wärnpligtige.

1. Dnglingar af Svea Land,
fega uslingar minsan,
ni som flygtigt lemna landet.
för det lilla wärnpligtshandlet.
2. Jæ är det någon fara.
att på mötesplatsen wara,
för att lära wapen sköta,
om ni nödgas owän möta.
3. Är det ej er egen heder,
om ni slår er owän neder,
och om från ert fosterland,
ej kan röfwas minsta grand.
4. Låt det prat för winden fara,
som säger oþ en frukost wara,
kan wårt folk sig öfswadt wisa,
frukosten blir swår att spisa.
5. Men kanske ni ej aning bär,
om hwad hederskänsla är,
då skall säkert er beswära,
hwarje idrott ni skall lära.
6. Kanske tycker ni låt wara,
hwad gör det till hwilken skara,
än wi hör, hwad gör wäl detta,
hwem som hos oþ lagar sätta.
7. Har du ej en älskad moder,
fader, syster eller broder.
ingen wän, som djupt i mullen,
sostwer under wigda fullen.

8. Vill du fienden förära,
alla barndomsminnen kära,
fäkert om wi bort oß gifwer,
freden icke långsam blifwer.
9. Kan du se ditt fosterland,
sköflas af en owäns hand,
och det ändå ej förswara,
känslolös du måste vara.
10. Sådant folk ej wärdigt är,
trampa fosterjorden kär,
ej will jag dig hinder sätta,
res din wäg, det är det rätta.
11. Godt om hwar pultron bortfar,
utaf dem blott skam man har,
th den sege är ett hinder,
der han går med bleka kinder.
12. Swenskar tillåt ej förwandling,
utaf fädrens mod och handling,
ej skall owän lagrar skära,
af wårt land, wi därpå swära.

En sommarnatt.

1. När Dellings son sitt sista affked tager,
och långsamt genom rymden drager bort,
och insjöns yta, spegelblank och fager,
ett ömt godnatt wid klippan hwiskar kort.
2. Utaf den glada sköna sängarsfaran,
man hör blott en och annan klagan lång,
det är de individer som sett faran,
och som förglömt sig wid sin djupa sång.
3. Snart himlafästets sköna ljus sig tänder,
och blickar ned förstulet till wår jord,
de hälsa nattens drottning en i sänder,
ad den, som kunde thda deras ord.

4. Den trötta böljan hwilar sig, wid stranden,
men ser med tusen ögon upp till mej,
med samma strålar, som wid himlaranden,
af stjerneblossens klara kontrasej.
5. Förfigtigt månans blyga strålar hoppar,
och breder ut sitt ljusa silfverflor,
kring mörka skogar och på blommans knoppar,
fastän han sjelf långt bort i rymden bor.
6. Hur andaktsfull hur stilla är naturen,
nu hwilar sig hwad lif och anda har,
båd' menskobarnen och de wilda djuren,
blott anden ut med drömmens wingar far.
7. Nej icke allt; se hwad små trollsta wäsen,
som swäfwä fram, inunder löfswad gren,
och ljudlöst dansa kring på gröna gräsen,
hwad är som fröjdar en i qwällen sen.
8. Jo, nu förstår jag, det är elswadansen,
den jag så mycket önskat att få se,
som här förtroligt knutit hyskontransen,
och kärleksfullt, emot hwarandra le.
9. Men snart är åter allt så tyst och stilla,
och midnattstimman redan slagen är,
så hastigt löstes hyskonringen lilla,
och den försvinner bakom klippig skär.
10. Så ensam känner jag mig nu wid stranden,
min sköna dröm är slut och natten flytt,
jag tar min luta, prisar höga anden,
som allt så outgrundeligt förbytt.
11. Auroras wålnad synes nu i öster,
och nattens skuggor rädda ila bort,
men dagen hälsas utaf tusen röster,
du ljuswa sommarnatt, som är så kort.
12. An stod jag qwar, och såg emot det höga,
till honom som har dag och natten gjort,
helt oförmärkt en tår kom i mitt öga,
hans wärk är underligt och skönt och stort.

Den öfvergifne.

1. Ej trohet fins i norden,
blott swef och falskhet och förtal,
nu först ser jag att jorden,
det är en jämmerdal,
jag är en fattig gosse jag
som re'n uti min ungdomsdag,
har mistat all min glädje.
 2. Uck den som aldrig skadat,
de sagra ögon som du bär,
då hade jag ej blifwit,
så innerligen kär,
hivad såg jag uti dem likwäl,
om ej en ren och trogen själ,
hur war jag så förblindad.
 3. Nu får jag ewigt ångra,
att jag min kärlek skänkte dig,
du som så falsk, otrogen,
har öfvergifwit mig,
men nog får du din lön derför,
ej mera jag din sällhet stör,
och må du blifwa lycklig.
 4. Nu reser jag till söder,
i norden trifs jag intet mer,
ty nästa gång när Höder
sin slöja sänker ner,
då lemna jag dig höga nord,
min barndoms kära fosterjord,
ett offer för min kärlek.
 4. Farwäl du hulda, sköna,
och wet att jag dig älskar än,
nog skall dig Gud belöna,
som swikit har din wän,
du säkert ångra skall förwißt
din handling, om ej förr tillfist,
när du för domen ställes.
-

Kärleksvisa.

1. Två älskande söna
satt i det gröna,
aftonvinden blåste ljuvlig och sval,
fången som klingar,
glädje dem bringar,
älskarens toner klingar i dal,
solen wid purprad himmel sig gömt,
fångfogeln sjöng för maken så ömt,
sorg och bekymmer,
kärleken skymmer,
långt bort från grönan sal.
 2. Läppar så friska,
kärlek de hyska
trohet försäkras, löften man ger
att aldrig swika,
nej ständigt lika,
warm skall uppriktig kärlek sig te,
alltid skall samma sällhet bli qvar,
som under denna tiden man har,
och uti lunden,
i denna stunden,
lyckliga woro de.
 3. Sängens gudinna,
aldrig skall hinna,
tolka den sällhet, som de förnam,
glad uti hägen,
Amor med bågen,
skjuter till hjertat, träffar minsann,
och för att träffa säkert sitt mål,
han lånar från Afrodite sitt stål,
kärlekens låga,
ljuvliga plåga,
aldrig försvinna skall.
-

Den förskjutna.

1. Alma gick sig ut en aftonstund,
att söka älskaren i rosenlund,
hon vandrar sakta uppå grönan stig,
emellan blommorna så nått och wig.
2. Hon kommer ändtlig till en rosig häck,
der stannar hon så kärleksfull och täck
och lyfnar troget till det minsta sus,
hon ser den bleka aftonflammans ljus.
3. Så väntar hon tills midnattstimman slår,
då smög sig fram på kind en stilla tår,
i hågen wemodsfull hon wänder om,
och vandrar hem, den samma wäg hon kom.
4. Så går hon der, bland blommorna en stund,
den stilla natt uti den gröna lund,
men plötsligt stannar hon, en röst hon hör,
dig älskar jag; som jag du älska bör.
5. Nej, Alma hon är intet mera min,
ty din jag är, för alltid blir jag din,
och Alma jag ej mera håller kär,
det lofwar jag, så sant jag hos dig är.
6. Då är jag din, mitt hjerta dig tillhör,
En kyß till pant jag gifwer dig derför,
så säger Hilma och en kyß hon ger,
åt Axel, som om ändå flera ber.
7. Men Alma står i skuggan af en lind,
med handen tryckt emot sin heta kind,
hon ser sin Axel i en annans famn,
och ångestfull hon hwifskade hans namn.
8. Hon smög sig bort, från denna rosenhäck,
der nyß hon strålade så glad och täck,
på kinden strömmar ögats heta tår,
der hon förgäten ibland träden går.
9. O, Axel, Axel, som kan glömma mig,
jag, som så innerligen älskat dig,

- men nästa gång du Alma skåda får,
skall ångrens tårar falla på min bår,
10. Så går det med den trogna kärleken,
som skulle räcka upp till himmelen,
låt aldrig Amors pilar träffa hårdt,
ty då kan mängen gång det bli för svart.

Mötet.

1. Winden tystnat lugn war qvällen,
månen log bak skyn så matt,
der han uppå fästet satt;
drömmande jag satt på hällen.
2. Mattens tårnor blicka neder,
men min tärna jag ej ser,
dock så gudaskönt hon ler,
som trots någon utaf eder.
3. Skymningen sitt flor utbreder,
ljus och mörker täfla nu,
klara sijernor, måne du,
nog min flickas wäg ni leder.
4. Dugn är insjöns blanka yta,
nej en liten punkt derpå,
skönja kan man långt ifrån,
syns en liten båt framflyta.
5. Twisla kan man intet mera,
det är hon min kära wän,
båt och flicka käns igen,
bättre ingen manövrera.
6. Båten flyter lätt mot stranden,
styrd utaf en säker hand,
ligger inuan kort i land,
seglarn hoppas glad på sanden.
7. Såd dröjde jag på hällen,
båten låg förtöjd i hamn,
gosfen i sin flickas famn,
öfwerlycklig hela qvällen.

Barndomsminnen.

1. J blomman af min ungdoms wår,
en flicka gaf mig hjertesår,
de sären swida än,
jag fick dem af min hjertewån.
2. Fast många wintrar snögat har,
sen denna wån, min egen war,
och mången sommar flytt,
är minnet utaf henne nytt.
3. Och hur wi älskade hvaran,
ej tolkas uti ord det kan,
men stormen flickan tog,
åt hennes motstånd endast log.
4. Ej fick jag flera glada dar.
th flickan min bortröswad war,
af stormen som war börd,
långt fjerran bort ifrån mig förb.
5. När sippan uppå ängen står,
då minnes jag min ungdoms wår,
ej mera nu derom,
gå härifrån, ad skynda, kom.
6. Att flickan förjer wet jag nog,
för alltid hennes sällhet dog,
nu hennes kind så blek,
war för så röd, o! ödets lek.
7. Farväl min sångmö denna gång,
taf för din minnesrika sång,
låt lutan tystna nu,
du bör ju hwila äfwen du.

Till en yngling.

1. O, yngling uti lifwets wår
låt ej sorgen dig betrycka,
nej i dina unga år,
njut af lifwets fröjd och lycka,
snart wid grafwens brädd du går,
kanske stödd på käpp och trycka.

2. Derför medan du är ung,
knäpp din lyra, och wid klangen,
slumra, men ej allt för tung,
dröm om lifwet och talangen,
tag ej allt för höga språng,
blif bland likar i säsongen.
 3. Rastar du en blick uppå,
aftonrodnaden, hvars life
ingen slug artist kan få,
på sitt konstwärf, hur han sife,
se på alla blommor små,
uti wäxters gröna rife.
 4. Lyhna till, hur sängarfaran,
tolkar glädjen ifrån gren,
frisk och modig ler åt faran,
om än kulor fring dig hwen,
men låt afund i ditt bröst,
ej den minsta ingång finna,
lyhna ej till däreus röst,
söf att ädla hjertan winna.
 5. Gläd dig i naturens sköte,
skåda himlen och dess stjernor,
stäm med slickan din ett möte,
gläd dig ibland bygdens tårnor,
men med öppet hjerta gå,
så om natten, som i dagen,
och war ärlig from också,
slut ditt öga för behagen.
 6. Då i lifwets kulna höst,
kan din luta glädtigt klinga,
och från ängslan fri, med tröst,
kan du möta dödens timma,
ädla känslor i ditt bröst,
du skall alltid då förnimma,
när du lifwets gåta löst,
när ditt timglas slutat riuna.
-

Amerikawisa.

1. Tänk hwad folk som till Amerika far,
ej många snart det fins i landet qwar,
ty på blanka banan,
ha de rest till Kanan,
för att njuta sällhet alla dar.
2. Ja i Amerika man det har så bra,
så kan man det i Sverige, aldrig ha,
blott man på sig wänder,
uti båda händer,
faller hundradollarssedlarna.
3. Och uti trädens skugga får man gå,
man knappt behöfwer skörda aldrig så,
att man ej tål klimatet,
ja det dumma pratet,
det är ej ens wärtdt att tänka på,
4. Så det låter när man bort sig ger,
och till baka man ej ens sig ser,
barnen har ju skrifwit,
att de rika blifwit,
och att resa till sig de mig ber.
5. Men kanske att det där blir annat af,
gå an, arbeta, tråla som en slaf,
kanske Per och Sara
har det fattigt bara,
och allt är slut hwad dem hemma gaf.
6. Mången skönhet dit från Sverige far
med rosenkind och purpurmun så rar,
men kanske bort som vinden,
flyger röda kinden,
bättre då att hemma stanna qwar.
7. Nästan alltid hwad man drömmar här,
så sköna luftflott, men de ramla där,
dem man aldrig finner,
swiket hopp man winner,
i de flesta fall så hända plär.

8. Nej hållre will jag då i Sverige bli,
bygga bo och lefwa glad och fri,
wid en mafas fida,
will jag tryggt förbida,
alla öden, som min lott skall bli.
9. Och när solen skridit bortom skyn
och folket gått till hvila uti byn,
då man blott ser glansen
utaf stjernekransen,
skönt naturen strålar för vår syn.
10. Då skall hon och jag i stilla frid,
glömma bort den heta dagens strid,
till hwarandra hwiska
kärleksord så friska,
så i lugn och glädje flyr vår tid.
11. Ja, så i lugn vår tid den hastigt flyr,
men aldrig till Amerikas hamn jag styr,
nej, i fröjd och gamman,
brinner kärleksflamman
in i ålderdomen warm och yr.

Wid tidens slut.

1. Wid tidens slut, då allt skall wisiteras;
och ogräs ifrån hvetete skall sorteras,
då skall med hela världen mönstring hållas,
ej godt att då från säd till agnar sällas.
2. Skaror, efter skaror, frammarschera,
och för högsta chefen paradera,
alla om sitt affled be från världen,
och från tusen härar bliztra swärden.
3. Budskap går kring hela jorden wida,
Michael som adjutant skall rida,
hän till nordanland att order gifwa,
chef för marschen skall kung Karol blifwa.
4. Wapenbrak förnims från norra landen,
härar samlar sig kring österstranden,
swarta drakar sig i wågen lögar,
bistra kämpar lemnar fina högar.

5. Snart från norden fruktansvärdt det dånar,
Polack och Ryk behändigt örat länar,
wid ljudet af den taktens välbekanta,
gömma de sig bakom klippor branta.
6. Västwande syns Turk och Tyskar bida,
liksom frukta de, med dem så strida,
de minnas nordens män från land och hafwen,
och därför frukta de, på andra sidan graswen.
7. Marsch upphör! den store hjälten ropar,
de lyda genast, dessa tappra hopar,
i slutna leder stå de höge männer,
som man uti historien dem känner.
8. De ropas upp från första tidens dagar,
att dömmas efter sina samwetslagar,
det rätta, goda, sköna och det sanna.
står skrifwet, på hwar ädel menskas panna.
9. De tappre wikingar från fordomtider,
som länge hvilat sig från sina strider,
hur de har handlat det skall nu utrönas,
och dygd och ädel handling skall belönas.
10. Ej Ingeborg mer för Hjalmars ofärd gråter,
nu Habor träffat har sin Signe åter,
försonade stå Odd och Arngrius söner,
beferslagång ej mer hos dem sig röner.
11. Och Frithiof hög, med blyxtens bror i skida,
står lugn med Beles dotter wid sin sida,
troget följer de hwarandras öden,
kärleken är starkare än döden.
12. Och domaren till nordens konung talar,
gån, bivafera i de gyllene salar,
och njut en ewig lön, för eder möda,
der ingen böd skall eder mer föröda.
13. Och hjälten glad med pampen saluterar,
för fot gevär han genast kommenderar,
ryk in på edra platser buskar kära,
för mannamod, får ni nu lön och ära,

14. Sen stängdes porten till de sälla landen,
blott modlöshet stod qwar på jordensanden,
sin dom den fick att i arresten bida,
i ewighet den sege der får lida.
-

Fosterlandet.

1. Du sköna nord,
min fosterjord,
min barndoms kära land,
der randades min första dag,
wid österwågers strand.
 2. Du himmel blå,
med stjernor på,
du höga fria hwalf.
hur mången gång när åstor gick,
jag såg hur molnen skalf.
 3. Du stog så skön,
som står så grön,
du ljustig skugga har,
åt den som drömma will hos dig,
om flydda sälla dar.
 4. Ni foglar små,
som tonor lå,
hwad wällar eder fröjd,
ack! den som leswa fick som ni,
som ni så glad och nöjd.
 5. Nu sol gått ned,
o stjerna! led
mig till mitt lugna tjäll,
tae foglar små för eder sång,
wi träffas nästa qväll.
-

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

